

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2017r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksander Brzozowski

Sędziowie: SSO Piotr Gerke

SSO Leszek Matuszewski (spr.)

Protokolant: po. staż. Angelika Rożnowska

przy udziale Katarzyny Podolak Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu, po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2017r sprawy **W. A., M. B. (1), Z. D., K. F., A. L., A. M., T. M., M. O., M. P., E. T., A. T. (1) i E. U.** oskarżonych o popełnienie przestępstwa z art. 230a § 1kk i art. 18§ 2kk w zw. z art. 270§ 1kk i art. 272kk w zw. z art. 270§ 1kk i art. 11§ 2kk i art. 12kk, oraz sprawy **L. S.** oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 230 § 1kk i art. 18§ 2kk w zw. z art. 270§ 1kk i art. 272kk w zw. z art. 270§ 1kk i art. 11§ 2kk i art. 12kk, na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, oskarżonego M. O., obrońców oskarżonych A. M., K. F., E. U., M. B. (1) i W. A. od wyroku Sądu Rejonowego w Pile z dnia 1 czerwca 2016 r., sygn. akt II K 641/12

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie XXXIX w ten sposób, że jako wynagrodzenie należne adw. J. K. tytułem obrony z urzędu oskarżonej M. B. (1) w miejsce kwoty 972 zł przyjmuje kwotę 2332,08 zł (w tym podatek VAT),
- 2 w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
- 3 zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. kwotę 516,60 złotych z VAT tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonej M. B. (1) w postępowaniu odwoławczym,
- 4 zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych M. O., A. M., K. F., E. U. i W. A. kwotę po 1,05 zł, a od oskarżonej M. B. (2) kwotę 259,35 zł tytułem zwrotu wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego, w pozostałym zakresie kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa, wymierza oskarżonym M. O., A. M., K. F., E. U., W. A. i M. B. (1) opłatę za II instancję w kwotach po 600 zł.

SSO Leszek Matuszewski SSO Aleksander Brzozowski SSO Piotr Gerke

Na podstawie art. 423§ 1 a kpk zakres niniejszego uzasadnienia ograniczono do części odnoszącej się do oskarżonych M. O., E. U., M. B. (1) i W. A. albowiem jedynie tych oskarżonych dotyczą złożone wnioski o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku wydanego przez Sąd odwoławczy.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Pile wyrokiem z dnia 1.06.2016r wydanym w sprawie IIK 641/12 orzekł w ten sposób, że uznał.

- oskarżonego **W. A.** za winnego tego, że w nieustalonym dniu w 2007r., nie później jednak niż do dnia 18 września 2007r. w P., działając w krótkich okresach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił korzyści majątkowej w nieustalonej wysokości, ale nie mniej niż 2000 zł ustalonej osobie powołującej się na wpływy w (...) w P. i poprzez inną ustaloną osobę zatrudnioną w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w P., nakłonił do sfałszowania dokumentu poświadczającego zdanie egzaminu na prawo jazdy sporządzonego przez egzaminatora A. T. (2), dostarczając swoje dane osobowe wraz ze zdjęciem, w wyniku czego ustalona osoba posługując się pieczęcią w/w egzaminatora dokonała zapisu, iż w dniu 29 sierpnia 2007r. zdał on egzamin ze znajomości przepisów ruchu drogowego oraz egzamin praktyczny, fałszując przy tym podpis w/w egzaminatora, a

następnie przedkładając powyższy sfalszowany dokument w Starostwie Powiatowym w M., wyłudził w ten sposób poświadczenie nieprawdy w postaci dokumentu „prawo jazdy” wprowadzając w błąd pracownika tego urzędu co do faktu zdania przedmiotowego egzaminu, tj. przestępstwa z art. 230a § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 230a § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej mu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby. Na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) zł.

- oskarżoną **M. B. (1)** za winną tego, że w nieustalonym dniu w 2007r., nie później jednak niż do dnia 27 września 2007r. w P., działając w krótkich okresach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzieliła korzyści majątkowej w nieustalonej wysokości, ale nie mniej niż 2000 zł ustalonej osobie powołującej się na wpływy w (...) w P. i poprzez inną ustaloną osobę zatrudnioną w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w P., nakłoniła do sfalszowania dokumentu poświadczającego zdanie egzaminu na prawo jazdy sporządzonego przez egzaminatora J. B., dostarczając swoje dane osobowe wraz ze zdjęciem, w wyniku czego ustalona osoba posługując się pieczęcią w/w egzaminatora dokonała zapisu, iż w dniu 27 września 2007r. zdała ona egzamin praktyczny, fałszując przy tym podpis w/w egzaminatora, a następnie przedkładając powyższy sfalszowany dokument w Starostwie Powiatowym w C., wyłudziła w ten sposób poświadczenie nieprawdy w postaci dokumentu „prawo jazdy” wprowadzając w błąd pracownika tego urzędu co do faktu zdania przedmiotowego egzaminu, tj. przestępstwa z art. 230a § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 230a § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył jej karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec niej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby. Na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec niej karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) zł.
- oskarżonego **Z. D.** uznał za winnego tego, że w nieustalonym dniu w 2007r., nie później jednak niż do dnia 09 listopada 2007r. w P., działając w krótkich okresach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił korzyści majątkowej w nieustalonej wysokości, ale nie mniej niż 2000 zł ustalonej osobie powołującej się na wpływy w (...) w P. i poprzez inną ustaloną osobę zatrudnioną w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w P., nakłonił do sfalszowania dokumentu poświadczającego zdanie egzaminu na prawo jazdy sporządzonego przez egzaminatora A. T. (2), dostarczając swoje dane osobowe wraz ze zdjęciem, w wyniku czego ustalona osoba posługując się pieczęcią w/w egzaminatora dokonała zapisu, iż w dniu 09 listopada 2007r. zdał on egzamin praktyczny na prawo jazdy kategorii C+E, fałszując przy tym podpis w/w egzaminatora, a następnie przedkładając powyższy sfalszowany dokument w Starostwie Powiatowym w C., wyłudził w ten sposób poświadczenie nieprawdy w postaci dokumentu „prawo jazdy” wprowadzając w błąd pracownika w/w Starostwa co do faktu zdania przedmiotowego egzaminu, tj. przestępstwa z art. 230a § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 230a § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej mu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby. Na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec niego karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) zł.
- oskarżonego **K. F.** uznał za winnego tego, że w nieustalonym dniu w 2007r., nie później jednak niż do dnia 27 listopada 2007r. w P., działając w krótkich okresach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił korzyści majątkowej w nieustalonej wysokości, ale nie mniej niż 2000 zł ustalonej osobie powołującej się na wpływy w (...) w P. i poprzez inną ustaloną osobę zatrudnioną w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w P., nakłonił do sfalszowania dokumentu poświadczającego zdanie egzaminu na prawo jazdy sporządzonego przez egzaminatorów J. T. i R. S., dostarczając swoje dane osobowe wraz ze zdjęciem, w wyniku czego ustalona osoba posługując się pieczęcią w/w egzaminatorów dokonała zapisu, iż w dniu 22 października 2007r. zdał on

egzamin teoretyczny, a w dniu 27 listopada 2007r. zdał on egzamin praktyczny na prawo jazdy kategorii B, fałszując przy tym podpis w/w egzaminatorów, a następnie przedkładając powyższy sfalszowany dokument w Starostwie Powiatowym w C., wyłudził w ten sposób poświadczenie nieprawdy w postaci dokumentu „prawo jazdy” wprowadzając w błąd pracownika w/w Starostwa co do faktu zdania przedmiotowego egzaminu, tj. przestępstwa z art. 230a § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 230a § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej mu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby. Na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec niego karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) zł.

- oskarżoną **A. L.** uznał za winną tego, że w nieustalonym dniu w 2007r., nie później jednak niż do dnia 08 października 2007r. w P., działając w krótkich okresach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzieliła korzyści majątkowej w nieustalonej wysokości, ale nie mniej niż 2000 zł ustalonej osobie powołującej się na wpływy w (...) w P. i poprzez inną ustaloną osobę zatrudnioną w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w P., nakłoniła do sfalszowania dokumentu poświadczającego zdanie egzaminu na prawo jazdy sporządzonego przez egzaminatora A. T. (2), dostarczając swoje dane osobowe wraz ze zdjęciem, w wyniku czego ustalona osoba posługując się pieczęcią w/w egzaminatora dokonała zapisu, iż w dniu 08 października 2007r. zdała ona egzamin praktyczny na prawo jazdy kategorii B, fałszując przy tym podpis w/w egzaminatora, a następnie przedkładając powyższy sfalszowany dokument w Starostwie Powiatowym w Ś., wyłudziła w ten sposób poświadczenie nieprawdy w postaci dokumentu „prawo jazdy” wprowadzając w błąd pracownika w/w urzędu co do faktu zdania przedmiotowego egzaminu, tj. przestępstwa z art. 230a § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 230a § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył jej karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec niej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 3 (trzech) lat próby. Na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec niej karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) zł.
- oskarżonego **A. M.** uznał za winnego tego, że w nieustalonym dniu w 2007r., nie później jednak niż do dnia 06 października 2007r. w P., działając w krótkich okresach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił korzyści majątkowej w nieustalonej wysokości, ale nie mniej niż 2000 zł ustalonej osobie powołującej się na wpływy w (...) w P. i poprzez inną ustaloną osobę zatrudnioną w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w P., nakłonił do sfalszowania dokumentu poświadczającego zdanie egzaminu na prawo jazdy sporządzonego przez egzaminatora M. B. (3), dostarczając swoje dane osobowe wraz ze zdjęciem, w wyniku czego ustalona osoba posługując się pieczęcią w/w egzaminatora dokonała zapisu, iż w dniu 06 października 2007r. zdał on egzamin teoretyczny i praktyczny na prawo jazdy kategorii B, fałszując przy tym podpis w/w egzaminatora, a następnie przedkładając powyższy sfalszowany dokument w Starostwie Powiatowym w S., wyłudził w ten sposób poświadczenie nieprawdy w postaci dokumentu „prawo jazdy” wprowadzając w błąd pracownika w/w urzędu co do faktu zdania przedmiotowego egzaminu, tj. przestępstwa z art. 230a § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 230a § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 3 (trzech) lat próby. Na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec niego karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) zł.
- oskarżonego **T. M.** uznał za winnego tego, że w nieustalonym dniu w 2007r., nie później jednak niż do dnia 01 października 2007r. w P., działając w krótkich okresach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił korzyści majątkowej w nieustalonej wysokości, ale nie mniej niż 2000 zł ustalonej osobie powołującej się na wpływy w (...) w P. i poprzez inną ustaloną osobę zatrudnioną w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w P., nakłonił do sfalszowania dokumentu poświadczającego zdanie egzaminu na prawo jazdy sporządzonego

przez egzaminatora A. S., dostarczając swoje dane osobowe wraz ze zdjęciem, w wyniku czego ustalona osoba posługując się pieczęcią w/w egzaminatora dokonała zapisu, iż w dniu 01 października 2007r. zdał on egzamin ze znajomości przepisów ruchu drogowego oraz egzamin praktyczny, fałszując przy tym podpis w/w egzaminatora, a następnie przedkładając powyższy sfalszowany dokument w Starostwie Powiatowym w Z., wyłudził w ten sposób poświadczenie nieprawdy w postaci dokumentu „prawo jazdy” wprowadzając w błąd pracownika w/w urzędu co do faktu zdania przedmiotowego egzaminu, tj. przestępstwa z art. 230a § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 230a § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej mu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby. Na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec niego karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) zł.

- oskarżonego **M. O.** uznał za winnego tego, że w nieustalonym dniu w 2007r., nie później jednak niż do dnia 04 września 2007r. w P., działając w krótkich okresach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił korzyści majątkowej w nieustalonej wysokości, ale nie mniej niż 2000 zł ustalonej osobie powołującej się na wpływy w (...) w P. i poprzez inną ustaloną osobę zatrudnioną w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w P., nakłonił do sfalszowania dokumentu poświadczającego zdanie egzaminu na prawo jazdy sporządzonego przez egzaminatora J. W., dostarczając swoje dane osobowe wraz ze zdjęciem, w wyniku czego ustalona osoba posługując się pieczęcią w/w egzaminatora dokonała zapisu, iż w dniu 04 września 2007r. zdał on egzamin praktyczny na prawo jazdy kategorii B, fałszując przy tym podpis w/w egzaminatora, a następnie przedkładając powyższy sfalszowany dokument w Starostwie Powiatowym w C., wyłudził w ten sposób poświadczenie nieprawdy w postaci dokumentu „prawo jazdy” wprowadzając w błąd pracownika w/w urzędu co do faktu zdania przedmiotowego egzaminu, tj. przestępstwa z art. 230a § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 230a § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby. Na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec niego karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) zł.
- oskarżoną **M. P.** uznał za winną tego, że w nieustalonym dniu w 2007r., nie później jednak niż do dnia 27 listopada 2007r. w P., działając w krótkich okresach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzieliła korzyści majątkowej w nieustalonej wysokości, ale nie mniej niż 2000 zł ustalonej osobie powołującej się na wpływy w (...) w P. i poprzez inną ustaloną osobę zatrudnioną w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w P., nakłoniła do sfalszowania dokumentu poświadczającego zdanie egzaminu na prawo jazdy sporządzonego przez egzaminatorów A. T. (2) i T. K., dostarczając swoje dane osobowe wraz ze zdjęciem, w wyniku czego ustalona osoba posługując się pieczęcią w/w egzaminatorów dokonała zapisu, iż w dniu 12 października 2007r. zdała ona egzamin teoretyczny, a w dniu 27 listopada 2007r. zdała egzamin praktyczny, fałszując przy tym podpis w/w egzaminatora, a następnie przedkładając powyższy sfalszowany dokument w Starostwie Powiatowym w Ś., wyłudziła w ten sposób poświadczenie nieprawdy w postaci dokumentu „prawo jazdy” wprowadzając w błąd pracownika w/w urzędu co do faktu zdania przedmiotowego egzaminu, tj. przestępstwa z art. 230a § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 230a § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył jej karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec niej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby. Na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) zł.
- oskarżonego **L. S.** uznał za winnego tego, że w nieustalonym dniu w 2007r., nie później jednak niż do dnia 06 grudnia 2007r. w C. i w P., działając w krótkich okresach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z A. H. i R. H., powołującymi się na swoje wpływy w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w P. pośredniczył w przejściu od S. G. korzyści majątkowej w kwocie 4500 zł w zamian za sfalszowanie przez

zatrudnioną w tym Ośrodku – (...) wpisów i podpisu egzaminatora R. S. na dokumencie potwierdzającym zdanie egzaminu teoretycznego i praktycznego na prawo jazdy przez ww. co umożliwiło po przedłożeniu ww. dokumentu w Starostwie Powiatowym w C. wydanie S. G. prawa jazdy tj. przestępstwa z art. 230 § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 230 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) zł. Na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby.

- oskarżonego **E. T.** uznał za winnego tego, że w nieustalonym dniu w 2007r., nie później jednak niż do dnia 21 lipca 2007r. w P., działając w krótkich okresach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił korzyści majątkowej w nieustalonej wysokości, ale nie mniej niż 2000 zł ustalonej osobie powołującej się na wpływy w (...) w P. i poprzez inną ustaloną osobę zatrudnioną w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w P., nakłonił do sfalszowania dokumentu poświadczającego zdanie egzaminu na prawo jazdy sporządzonego przez egzaminatora A. T. (2), dostarczając swoje dane osobowe wraz ze zdjęciem, w wyniku czego ustalona osoba posługując się pieczęcią w/w egzaminatora dokonała zapisu, iż w dniu 21 lipca 2007r. zdał on egzamin teoretyczny i praktyczny na prawo jazdy, fałszując przy tym podpis w/w egzaminatora, a następnie przedkładając powyższy sfalszowany dokument w Starostwie Powiatowym w C., wyłudził w ten sposób poświadczenie nieprawdy w postaci dokumentu „prawo jazdy” wprowadzając w błąd pracownika w/w urzędu co do faktu zdania przedmiotowego egzaminu, tj. przestępstwa z art. 230a § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 230a § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby. Na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) zł.
- oskarżonego **A. T. (1)** uznał za winnego tego, że w nieustalonym dniu w 2007r., nie później jednak niż do dnia 31 października 2007r. w P., działając w krótkich okresach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił korzyści majątkowej w nieustalonej wysokości, ale nie mniej niż 2000 zł ustalonej osobie powołującej się na wpływy w (...) w P. i poprzez inną ustaloną osobę zatrudnioną w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w P., nakłonił do sfalszowania dokumentu poświadczającego zdanie egzaminu na prawo jazdy sporządzonego przez egzaminatora A. T. (2), dostarczając swoje dane osobowe wraz ze zdjęciem, w wyniku czego ustalona osoba posługując się pieczęcią w/w egzaminatora dokonała zapisu, iż w dniu 31 października 2007r. zdał on egzamin teoretyczny i praktyczny na prawo jazdy, fałszując przy tym podpis w/w egzaminatora, a następnie przedkładając powyższy sfalszowany dokument w Starostwie Powiatowym w S., wyłudził w ten sposób poświadczenie nieprawdy w postaci dokumentu „prawo jazdy” wprowadzając w błąd pracownika w/w urzędu co do faktu zdania przedmiotowego egzaminu, tj. przestępstwa z art. 230a § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 230a § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby. Na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) zł.
- oskarżonego **E. U.** uznał za winnego tego, że w nieustalonym dniu w 2007r., nie później jednak niż do dnia 20 sierpnia 2007r. w P., działając w krótkich okresach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił korzyści majątkowej w nieustalonej wysokości, ale nie mniej niż 2000 zł ustalonej osobie powołującej się na wpływy w (...) w P. i poprzez inną ustaloną osobę zatrudnioną w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w P., nakłonił do sfalszowania dokumentu poświadczającego zdanie egzaminu na prawo jazdy sporządzonego przez egzaminatora J. W., dostarczając swoje dane osobowe wraz ze zdjęciem, w wyniku czego ustalona osoba posługując się pieczęcią w/w egzaminatora dokonała zapisu, iż w dniu 20 sierpnia 2007r.

zdał on egzamin teoretyczny i praktyczny na prawo jazdy, fałszując przy tym podpis w/w egzaminatora, a następnie przedkładając powyższy sfalszowany dokument w Starostwie Powiatowym w C., wyłudził w ten sposób poświadczenie nieprawdy w postaci dokumentu „prawo jazdy” wprowadzając w błąd pracownika w/w urzędu co do faktu zdania przedmiotowego egzaminu, tj. przestępstwa z art. 230a § 1 kk i art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 230a § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej mu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby. Na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) zł. (karty 2455-2459, tom 139)

Z powyższym wyrokiem nie zgodzili się; oskarżony M. O., obrońca oskarżonych A. M. i K. F., obrońca oskarżonego E. U., obrońca oskarżonej M. B. (1), obrońca oskarżonego W. A. i prokurator.

Oskarżonego **M. O.** zaskarżył wyrok w całości zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wyroku, polegający na nieprawidłowym przyjęciu, że dopuścił się on popełnienia przypisanego mu przestępstwa. Zdaniem skarżącego błąd ten jest konsekwencją dokonania przez Sąd Rejonowy nieprawidłowej oceny zebranego materiału dowodowego.

W konkluzji apelacji skarżący wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie go od popełnienia przypisanego mu przestępstwa ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. (k 2618 -2620, tom 140)

Obrońca oskarżonych **A. M. i K. F.** zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

- obrazę przepisów postępowania, tj. art. 2§ 1 pkt 1 i § 2 kpk w zw. z art. 4 oraz art. 7 i 410 kpk, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, wybiórczą analizę zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego,
- obrazę przepisów postępowania art. 424 kpk,
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia.

Skarżący wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie obu oskarżonych od popełnienia przypisanego im przestępstwa ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. (k 2622 - 2628, tom 140)

Obrońca oskarżonego **E. U.** zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

- obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 oraz art. 7 i 410 kpk, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, wybiórczą analizę zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego i art. 5§ 2kpk,
- obrazę przepisów postępowania art. 424 kpk,
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia.

Skarżący wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu przestępstwa ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. (k 2630- 2631, tom 140)

Obrońca oskarżonej **M. B. (1)** zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

- obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 oraz art. 7 i 410 kpk, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, wybiórczą analizę zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego i art. 5§ 2kpk,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia,
- nieprawidłowe ustalenie wysokości należnego jemu jako obrońcy z urzędu oskarżonej wynagrodzenia za udzieloną jej pomoc prawną w niniejszym postępowaniu.

Na wypadek nieuwzględnienia powyższego zarzucił wyrokowi rażąco niewspółmierność kary.

Skarżący wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia przypisanego jej przestępstwa ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. (k 2633- 2642, tom 140)

Obrońca oskarżonego **W. A.** zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

- obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 oraz art. 7 i 410 kpk, art. 5§ 2 kpk i art. 332§ 1 pkt 2 kpk poprzez przeprowadzenie procesu poszlakowego bez zachowania reguł dowodzenia, przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, wybiórczą analizę zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego,
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia.

Skarżący wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu przestępstwa. (k 2652- 2653, tom 140)

Prokurator zaskarżył wyrok na **niekorzyść wszystkich oskarżonych** w części dotyczącej orzeczenia o karze. Na podstawie art. 438 pkt 4 kpk wyrokowi zarzucił brak orzeczenia w zakresie środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości, poprzez umieszczenie jego sentencji w Gazecie Prawnej. (k 2643- 2650, tom 140)

Sąd odwoławczy zważył co następuje:

Apelacje złożone przez oskarżonego M. O., obrońcę oskarżonego E. U. i obrońcę oskarżonego W. A. okazały się w całości niezasadne. Apelacja obrońcy oskarżonej M. B. (1) zasługiwała na uwzględnienie jedynie w części w jakiej zakwestionowała wysokość zasądzonego od Skarbu Państwa na rzecz tego obrońcy wynagrodzenia za udzieloną oskarżonej pomoc prawną w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem I instancji.

Na wstępie należy zauważyć, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone prawidłowo. Sąd I instancji rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał sprawstwo i winę oskarżonych w zakresie przypisanych im występów. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd I instancji jest wnikliwa i nie wykazuje żadnych błędów logicznych, utrzymując się w granicach swobodnej oceny dowodów chronionej art. 7 k.p.k. Przedmiotem rozważań Sądu były dowody zarówno na korzyść podsądnych, jak i wszelkie dowody im przeciwne. Wszystkie te dowody zostały ocenione zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego z uwzględnieniem zasad wynikających z art.2, 4 k.p.k. i 5 § 2 k.p.k. Uzasadnienie wyroku odpowiada zaś wymogom art. 424 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia.

Z uwagi na fakt, że w apelacjach, podlegających omówieniu w ramach niniejszego uzasadnienia, podniesiono w zasadzie tożsame zarzuty, Sąd odwoławczy odniesie się do nich zbiorczo.

W każdej z omawianych apelacji postawiono zarzut obrazę przepisów postępowania- art. 7 kpk, art. 5§ 2 kpk w zw. z art. 4 kpk- skarżący naruszenia tych przepisów dopatrują się w dokonaniu przez Sąd nieprawidłowej oceny zebranych dowodów. Miało to w konsekwencji doprowadzić do poczynienia nieprawidłowych ustaleń faktycznych. Sąd Okręgowy przypomina, że błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź to z niepełności postępowania dowodowego, bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może być on wynikiem nieznamomości określonych dowodów albo nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może natomiast sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego przez skarżącego, lecz powinien

polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd Rejonowy w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, Sąd orzekający rozstrzygając o winie bądź niewinności oskarżonych kieruje się własnym wewnętrznym przekonaniem, nie skrępowanym żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi. Przekonanie to tak długo pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., dopóki nie zostanie wykazane, iż Sąd I instancji oparł swe przekonanie o winie albo niewinności podsądnych bądź na okolicznościach nie ujawnionych w toku postępowania sądowego, bądź też ujawnionych w toku przewodu sądowego, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczeniem życiowym.

Dla oceny czy nie została naruszona reguła in dubio pro reo wyrażona w art. 5§ 2kpk nie są miarodajne wątpliwości zgłoszone przez apelującego, ale to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych, a wobec braku możliwości ich wyjaśnienia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonych (vide: postanowienie SN z dnia 26 lipca 2007 r., IV KK 175/07, OSNKW 2007 nr.1, poz.1738). W niniejszej sprawie, nie można mówić o obrazie art.5 § 2kpk, gdyż Sąd Rejonowy poczynił kategorię ustaleń faktycznych, a zatem ewentualne zastrzeżenia mogą być rozstrzygane na płaszczyźnie respektowania przez Sąd Rejonowy dyrektywy swobodnej oceny dowodów wynikającej z art.7 k.p.k.

Skarżący nie zgadzając się z ustaleniami Sądu Rejonowego, nie wykazali w sposób przekonywujący, poza odmienną interpretacją zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności odmienną oceną zeznań świadków przesłuchanych w sprawie, na jakiej podstawie ustalenia Sądu Rejonowego uważać należy za niesłuszne.

Sąd Rejonowy w swoim pisemnym uzasadnieniu, na stronach od 18 do 22, poddał wnikliwej ocenie zeznania świadków A. H., R. H. i M. K.- stanowiące podstawę oskarżenia. Ich twierdzenia pomawiające oskarżonych zostały skonfrontowane z pozostałym materiałem dowodowym, w tym z wyjaśnieniami oskarżonych, zeznaniami egzaminatorów i pozostałych pracowników WORDu w P., jak i z zeznaniami kursantów szkoły nauki jazdy prowadzonej przez A. H., którzy przyznali się i opisali w jaki sposób poprzez A. H., poprzez udzielenie łapówki, uzyskali nielegalnie prawo jazdy. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że zeznania tych osób na pewnych etapach postępowania różniły się i to w istotny sposób. Wskazał tam, dlaczego i w jakim zakresie ich twierdzeniom dał wiarę.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika również, że zeznania świadków oskarżenia zostały skonfrontowane z dość obiektywnym dowodem jakim jest opinia biegłego z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów. Z opinii tej jednoznacznie wynika w jakim zakresie została sfalszowana dokumentacja egzaminacyjna dotycząca poszczególnych oskarżonych. Żaden ze skarżących nawet nie podjął próby zakwestionowania wyników tych badań.

Obrońca oskarżonego E. U. w swojej apelacji poza stwierdzeniem, że w WORDzie w P. w okresie objętym aktem oskarżenia panował ogromny bałagan i osoby postronne miały dostęp do dokumentów i pieczętek, jak i że A. H., R. H. i M. K. w trakcie różnych przesłuchań inaczej przedstawiali przebieg wydarzeń – czyli poza stwierdzeniem okoliczności, zauważonych i logicznie rozważonych przez Sąd I instancji, nie przedstawił żadnych argumentów, które mogłyby podważyć ustaleń zawartych w zaskarżonym wyroku.

Przede wszystkim nie podjął nawet próby wyjaśnienia dlaczego miałyby zostać sfalszowana w WORDzie dokumentacja dotycząca zdania przez tego oskarżonego egzaminu na prawo jazdy. Skoro jak twierdzi E. U. przystąpił w dniu 20.08.2007r do egzaminu i zdał go z wynikiem pozytywnym. W takiej sytuacji fałszowanie podpisów egzaminatorów byłoby czynnością zupełnie nielogiczną i racjonalnie niewytłumaczalną. W każdym razie okoliczność, że w WORDzie w P. był, jak to apelujący określił „bałagan”, tego by nie tłumaczyła.

W zasadzie na tego rodzaju zarzutach oparta jest też apelacja oskarżonego M. O.. Przede wszystkim w błędzie jest ten oskarżony, że Sąd Rejonowy jego sprawstwo ustalił z uwagi na przyjęte założenie, że nie był on zdolny do zgodnego z prawem zdania egzaminu na prawo jazdy. Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku precyzyjnie wskazał na podstawie jakich dowodów ustalił jego winę i sprawstwo. Wyjaśnił również na jakiej podstawie przyjął wysokość udzielonej przez niego łapówki. Oskarżony przekazując pieniądze na poczet uzyskania nielegalnego prawa jazdy, swoim zamiarem i świadomością obejmował fakt, że aby takie prawo jazdy uzyskać w WORDzie w P. będzie musiała zostać sfalszowana dokumentacja dotycząca zdania przez niego egzaminu i w tym zakresie zostanie też wprowadzony w błąd urząd, który

wystawi mu prawo jazdy. Dlatego dla jego odpowiedzialności karnej nie ma znaczenia, że sam nie podzegał nikogo do fałszowania dokumentów i sam nie wprowadzał w błąd Starostwa Powiatowego w C..

Przyjmując za prawidłowe ustalenia, że oskarżony ten udzielił korzyści majątkowej w sposób przyjęty w zaskarżonym wyroku, to logicznym jest ustalenie, że udzielając jej miał pełną świadomość i obejmował to swoim zamiarem, że aby osiągnąć swój przestępczy cel- uzyskać bez egzaminu prawo jazdy- beneficjenci tej korzyści będą podejmować „w jego imieniu” przestępcze działania – opisane w przypisanym mu czynie- za które również będzie ponosił, w określonym zakresie, odpowiedzialność.

Podobnie przedstawia się sytuacja w odniesieniu do apelacji złożonych przez obrońcę oskarżonej M. B. (1) i obrońcę oskarżonego W. A..

Obrońca oskarżonej M. B. (1) kwestionując ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy i ocenę dowodów przeprowadzoną przez ten Sąd, nie zauważa, że w WORDzie w P. w ogóle nie odnotowano aby oskarżona ta w dniu 27.09.2007r miała z wynikiem pozytywnym zdać egzamin praktyczny na prawo jazdy, jak i tego, że dokumentacja potwierdzająca zdanie przez nią tego egzaminu została sfalszowana. Sfalszowanie tej dokumentacji wprost ustalone zostało na podstawie wyników opinii biegłego z dziedziny kryminalistycznych badań dokumentów. Obrońca wyników tych badań nawet nie próbował podważyć. W tej sytuacji znając przestępczy proceder w jaki byli zamieszani A. H., R. H. i M. K. i wiedząc o kontaktach pomiędzy oskarżoną a A. H., jedynym logicznym wytłumaczeniem tych faktów, jest przyjęcie, że uzyskała ona swoje prawo jazdy w taki sam przestępczy sposób jak pozostałe osoby objęte niniejszym postępowaniem.

Obrońca oskarżonego W. A. wprawdzie zauważa, że z opinii biegłego z dziedziny kryminalistycznych badań dokumentów wynika, że sfalszowana została dokumentacja dotycząca zdania przez tego oskarżonego egzaminu na prawo jazdy ale jego zdaniem nie jest to wystarczające do przypisania oskarżonemu popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa.

Sąd odwoławczy nie podziela tego stanowiska. Tak jak to już wskazano powyżej, ta okoliczność w powiązaniu z faktem, że w dokumentacji WORDu w P. nie odnotowano, że oskarżony ten 29.08.2007r zdawał egzamin na prawo jazdy i znając mechanizm przestępczej działalności A. H., R. H. i M. K., prowadzi do logicznego wniosku, że uzyskał on swoje prawo jazdy w taki sam przestępczy sposób jak pozostałe osoby objęte niniejszym postępowaniem.

Ewentualna inna wersja wydarzeń, która mogłaby być brana w odniesieniu do tego oskarżonego, a polegająca na przyjęciu, że w WORDzie w P. panował bałagan i tym należy wyjaśniać braki w dokumentacji, nie tłumaczy faktu fałszowania dokumentacji dotyczącej zdania przez tego oskarżonego egzaminu.

Przyjmując za prawidłowe ustalenia, że oskarżony ten udzielił korzyści majątkowej w sposób przyjęty w zaskarżonym wyroku, to logicznym jest ustalenie, że udzielając jej miał pełną świadomość i obejmował to swoim zamiarem, że aby osiągnąć swój przestępczy cel- uzyskać bez egzaminu prawo jazdy- beneficjenci tej korzyści będą podejmować „w jego imieniu” przestępcze działania – opisane w przypisanym mu czynie- za które również będzie ponosił, w określonym zakresie, odpowiedzialność.

Przepis art. 332§ 1 pkt 2 kpk nie może być podstawą zarzutu apelacyjnego z uwagi na fakt, że nie odnosi się on do wyroku a do aktu oskarżenia. W odniesieniu do wyroku odpowiednikiem tego przepisu jest art. 413 kpk. Zakładając, że intencją skarżącego było zarzucenie Sądowi I instancji naruszenie tego właśnie przepisu należy stwierdzić, że przedstawione w apelacji rozumowanie, w tym zakresie, nie przekonuje. Z uwagi na dużą skalę przestępczej działalności A. H., R. H. i M. K., jak i związaną z nią powtarzalność ich przestępczych zachowań, nie dziwi Sądowi odwoławczemu brak możliwości precyzyjnego ustalenia czasu w którym oskarżony i powiązane z nim osoby działały i dokładnej wysokości wręczonej przez niego łapówki. Opis zarzucanego jemu w akcie oskarżenia przestępstwa, który powtórzony został w zaskarżonym wyroku, jest wystarczająco precyzyjny i dokładnie wskazuje jakiego rodzaju

przestępczych zachowań miał się on podjąć i co było objęte jego zamiarem. Nie zachodzi w tym przypadku naruszenie prawa do obrony oskarżonego.

Nie ma racji obrońca oskarżonego E. U., że Sąd Rejonowy nie napisał w swoim uzasadnieniu dlaczego nie dał wiary zeznaniom A. H. złożonym na rozprawie w których starał się wycofać z uprzednich swoich twierdzeń, w tym z tych które obciążały tego oskarżonego. Sąd Rejonowy na stronie 19 swojego pisemnego uzasadnienia wprost stwierdził, że wskazanie przez A. H. na dotychczas nie podnoszone przez niego nieprawidłowe zachowania organów ścigania było jedynie nieudolną próbą zmiany swoich zeznań. Nie mamy więc do czynienia z naruszeniem art. 424 kpk.

Sąd odwoławczy nie podziela stanowiska obrońcy, że świadek ten nie miał motywów aby, poprzez zmianę swoich zeznań, chronić oskarżonego E. U.. A. H. mógł tak się zachować w ramach przestępczej solidarności z osobą, która z nim popełniła przestępstwo.

Sąd odwoławczy nie podziela również zarzutów skarżącego dotyczących nieprawidłowego opisu czynu przypisanego oskarżonemu E. U.. Zawarty w wyroku opis przestępczego zachowania oskarżonego jest wystarczająco dokładny i zawiera wszystkie znamiona przypisanych oskarżonemu przepisów kodeksu karnego, które swoim zachowaniem naruszył. Rację ma skarżący, że oskarżony przestępczą korzyść majątkową udzielał ustalonej osobie zapewne jednorazowo. Udzielając jednak tej korzyści miał pełną świadomość i obejmował to swoim zamiarem, że aby osiągnąć swój przestępczy cel- uzyskać bez egzaminu prawo jazdy- beneficjenci tej korzyści będą podejmować „w jego imieniu” przestępcze działania – opisane w przypisanym mu czynie- za które również będzie ponosił, w określonym zakresie, odpowiedzialność. Oczywistym jest, że w tym samym czasie, tj. w tym samym dniu i godzinie równocześnie nie miały miejsca; przekazanie przez oskarżonego ustalonej osobie korzyści majątkowej, fałszowanie dokumentacji egzaminacyjnej i składanie do Starostwa wniosku o wydanie prawa. Z uwagi na dużą skalę przestępczej działalności A. H., R. H. i M. K., jak i związaną z nią powtarzalność ich przestępczych zachowań, nie dziwi Sądu odwoławczego brak możliwości precyzyjnego ustalenia czasu w którym oskarżony działał i dokładnej wysokości wręczonej przez niego łapówki. Rację ma obrońca o tyle, że braku tej precyzji nie można tłumaczyć jedynie wpływem wielu lat od zdarzeń będących przedmiotem niniejszego postępowania, ale zdaniem Sądu odwoławczego należy tłumaczyć specyficznymi realiami sprawy- wielością odrębnych przestępczych zachowań A. H., R. H. i M. K. i ich podobieństwem.

Nie znalazł potwierdzenia również zarzut naruszenia art.410 k.p.k. W niniejszej sprawie, przekonanie o wiarygodności jednych i niewiarygodności innych dowodów było poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej, w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia do prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.). Nadto ustalenia Sądu było efektem rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych oraz zostało ono wyczerpująco i konstruktywnie, z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przedstawione w uzasadnieniu wyroku. Z całą stanowczością należy podkreślić, iż nie stanowi naruszenia przepisu art. 410 k.p.k., dokonanie takiej, czy innej oceny dowodów przeprowadzonych lub ujawnionych na rozprawie. Jeśli więc z uzasadnienia wyroku wynika, że sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, czy zeznaniom świadka i wskazał powody tego stanowiska, to nieuwzględnienie okoliczności wynikających z wyjaśnień nie stanowi naruszenia omawianego przepisu. O naruszeniu takim można byłoby mówić wówczas, gdyby sąd w uzasadnieniu w ogóle nie doniósł się to tych dowodów. Taka sytuacja zaś w niniejszej sprawie nie zachodzi. Sąd Rejonowy wszakże wyrokował w oparciu o całokształt ujawnionych dowodów. Każdy z dowodów poddał należytej ocenie, którą przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny prawnej ustalonego zachowania oskarżonych i kwestię tę w wystarczającym stopniu wyjaśnił w swoim pisemnym uzasadnieniu.

Z uwagi na okoliczność, że apelację co do winy, zgodnie z art. 447§ 1kpk, uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku, jak i na to, że w punkcie III apelacji obrońcy oskarżonej M. B. (1) wprost postawiono zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej tej oskarżonej kary, Sąd odwoławczy dokonał kontroli zaskarżonego wyroku również w zakresie sprawiedliwości kar orzeczonych oskarżonym.

Kontrola ta prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy zastosował adekwatną do przypisanych oskarżonym zachowań odpłatę karną. Z rażącą niewspółmiernością kary mamy do czynienia wtedy, gdy nie uwzględnia ona w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest zatem spełniana tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla jej wymiaru, można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną, a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw jej wymiaru oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. wyr. SN z 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85; wyr. SN z 26 czerwca 2006 r., (...) 28,06; wyr. SN z 22 października 2007 r., (...) 75/07; wyr. SN z 30 czerwca 2009 r., WA 19/09).

Sąd Rejonowy na stronach od 44 do 48 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku precyzyjnie przedstawił przesłanki jakimi kierował się kształtując przyjętą w swoim wyroku odpłatę karną dla oskarżonych za przypisane im zachowania. Sąd odwoławczy w pełni zaprezentowane tam rozumowanie podziela. Przede wszystkim prawidłowo został ustalony – na znaczny- stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonym przestępstw. Jeżeli do tego uwzględnia się, że oskarżeni działali umyślnie i to w zamiarze bezpośrednim i ustawowe zagrożenia jakie są przewidziane w kodeksie karnym za przypisane im przestępstwa, to orzeczone kary- po jednym roku i sześciu miesiący pozbawienia wolności z pewnością nie są rażąco surowe. Słusznie wobec tych oskarżonych i to z przyczyn omówionych w uzasadnieniu, zastawano dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia orzeczonych kar pozbawienia wolności. Przyjęte kary grzywny w wymiarze po sto stawek dziennych również nie rażą surowością. Ustaloneienne stawki kary grzywny na 30 zł zbliżone są do dolnej granicy.

Prawidłowo i precyzyjnie Sąd Rejonowy określił okoliczności zarówno obciążające, jak i łagodzące jakie należało uwzględnić w procesie kształtowania oskarżonym sprawiedliwej kary. Wyjaśnił także dlaczego uznał, że wobec wszystkich oskarżonych kary powinny zostać orzeczone w tym samym wymiarze.

Odnosi się wrażenie, że obrońca oskarżonej M. B. (1) stawiając wyrokowi zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej jej kary (art. 438§ 4kpk, zresztą błędnie go nazywając w swojej apelacji i nieprawidłowo odnosząc do treści art. 440 kpk,) i wywodząc, że Sąd „nie rozważył w żaden sposób stopnia ewentualnego zawinienia oskarżonej, stopnia społecznej szkodliwości popełnienia zarzucanego jej czynu czy wszelkich innych dyrektyw wymiaru kary” nie zapoznał się ze wskazaną już powyżej częścią pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Wszystkie te kwestie zostały podniesione i omówione w uzasadnieniu sporządzonym przez Sąd I instancji – patrz strony od 44 do 48 omawianego uzasadnienia. Sąd odwoławczy nie widzi potrzeby powtarzania zawartych tam rozważań, które zaważyły na takim właśnie ukształtowaniu odpowiedzialności karnej wszystkich oskarżonych. W apelacji obrońcy nie zawarto, w tym zakresie, dosłownie żadnego argumentu do którego można byłoby się odnieść w ramach tej kontroli instancyjnej.

Słusznie natomiast obrońca ten zarzucił Sądowi I instancji ustalenie należnego mu od Skarbu Państwa zwrotu kosztów obrony udzielonej przez niego z urzędu oskarżonej M. B. (1). Sąd Rejonowy ustalając wysokość tej należności na kwotę 972 zł powiększoną o podatek VAT, nie przedstawił żadnego obliczenia, które uzasadniałoby ustalenie tego wynagrodzenia na tę właśnie wysokość. Sąd odwoławczy dokonując własnych obliczeń i uwzględniając to, że adwokat J. K. ustanowiony został obrońcą oskarżonej M. B. (1) już w postępowaniu przygotowawczym, które prowadzone było w formie śledztwa, jak i że uczestniczył, w okresie od 25.04.2013r, osobiście bądź poprzez ustanowionych pełnomocników substytucyjnych w 15 rozprawach przed Sądem I instancji to wynagrodzenie obliczył na kwotę (...),08 brutto. (300 zł + 420 zł + 14 x 420 x 20 procent + 23% podatku VAT)

Mając powyższe na uwadze Sąd odwoławczy;

1. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie XXXIX w ten sposób, że jako wynagrodzenie należne adw. J. K. tytułem obrony z urzędu oskarżonej M. B. (1) w miejsce kwoty 972 zł przyjął kwotę 2332,08 zł (w tym podatek VAT),
- 2 w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok,

3 zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. kwotę 516,60 złotych z VAT tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonej M. B. (1) w postępowaniu odwoławczym,

4 zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych M. O., A. M., K. F., E. U. i W. A. kwotę po 1,05 zł, a od oskarżonej M. B. (2) kwotę 259,35 zł tytułem zwrotu wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego, w pozostałym zakresie kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa, wymierzył oskarżonym M. O., A. M., K. F., E. U., W. A. i M. B. (1) opłatę za II instancję w kwotach po 600 zł.

SSO Leszek Matuszewski SSO Aleksander Brzozowski SSO Piotr Gerke